

Mokřad působil harmonicky. Přes jezírko ležela řada padlých kmenů stromů, kolem vesele bzučel hmyz, sluníčko si prohlíželo svůj odraz ve vodní hladině. Byl lehce zvrásněný, jak se ve vodě proháněly rybky.

Na lamy tu vládla až moc velká pohoda. Až tváří v tvář klidnému mikrosvětlu tohoto mokřadu jim došlo, jak těžko budou plnit úkol, který jim byl uložen. „Co se od nás čeká? Že se budeme ptát každého jednotlivého zvířete? Nebo rozešleme hromadnou esemesku: ‚Pekne odpoledne, jak se mate? Jo a mimochodem, nevíte nahodou, jestli to tu nekdo nechce srovnat se zemi – smajlík?‘“ lamentovala zelená lama a naznačovala kopytem fukání do telefonu.

Postupně lamy nervózní nálada opustila. Byl opravdu hezký den a nálada u mokřadu byla nakažlivá. Natáhly se na břeh a relaxovaly. Zelená, modrá a fialová brzy zavřely oči a usnuly. Zvláštní, že to byla zrovna oranžová lama, jinak skalní spáček, která jediná byla bdělá, když nedaleko došlo k zajímavému rozhovoru. Oranžová napínala uši, aby jí nic neuteklo.

Mluvili spolu nějací dva ptáci.

„Určitě, na tuty, tilápie. Předevčírem jsem jich tady viděl spoustu. Dneska jich je tu sotva deset. Vyděšeně plují tamhle uprostřed, shánějí se po ostatních. Prostě zmizely!“ říkal jeden.

„Vůbec ti nerozumím,“ říkal druhý.

„Tak poslouchej. Od včerejška někdo musel nalovit nejmíň sto tilápií. Nevím, co s nimi udělal!“

„A tilápie jsou které? Tyhle ryby ani neznám.“

„Nebyly tady dlouho. Původně přitáhly odněkud z Afriky. Je to to stejné jako s těmi krevetami minulý měsíc.“

„To mi chceš říct, že tady někdo unáší zvířata?“ říkal druhý pták zvýšeným hlasem.

„Prosím tě, nemluv tak nahlas. Ještě nás někdo uslyší. Vůbec se mi to tady poslední dobou nelíbí. Pojď, půjdeme k Tonymu, tam budeme mít klid.“

Ptáci odletěli. Oranžová lama vůbec netušila, kdo je to Tony. Ale zbytek rozhovoru si zapamatovala a pak strčila do ostatních, aby jim to vylíčila.